

Uj. lap. 89. ev. 30.

Atuljárós demokrácia

Csővezők indulatos kampánya

Amin tegnap déli körül baktatok lefelé a Blaha Lujza téri aluljáró lépcsőjén, jókora és igen hangos tömegre figyelek föl. Na, itt egy újabb botránykönyv – jut eszembe, és átvereksem magam az embergyűrűn. Tévedtem. Beigazolódtott a régi hírlapimondás, miszerint a téma az utcán hevel.

Gyanús kinézetű emberek gyunk. A többiek nem merfekszenek a földre terített takarónak, dohányszag, meleg tea isznak egy bödönből. – *Egyébként hol laknak, Bórkabátos fiú tanyázik egy ősz, topis bácsika lábánál, csikkek, szétszór szalámi-darabok, fél vekni kenyér virít lezárta.*

A morzsakupac közepén. A heverészőkről először Munkácsi Mihály Majálisa jut eszembe, de a helyszín, az elképesztő korsz és a szag hamar elhessegeti az ide nem illő gondolatát. – *Mit csinálnak itt?* – Kérdem a hozzám legközelebb levőt.

Végigmér, megkérdézi, ki vagyok, mit akarok, aztán odakurjant a kupac közepén ücsörgő, nagydarab, bama bőrt fickónak.

– Csöves, gyere már, nyilatkozzál.

„Csöves” feltápaszkodik, akkora, mint egy konyhaszekrény.

– Azért csináljuk ezt a kampányt, mert hajléktalanok va-

házakat, akkor feltörjükl! Idős bácsik és nének is csöveznek! – *Szakmája van?*

– Tizenöt évet dolgoztam a pécsi vasércbányában, de nyugdíjaztak.

– *Pedig nem látszik nagyon belegn...*

– Nyugdíjaztak, de a Magyar Szocialista Munkáspárt levette a nyugdíjamat! Ezt csinálták nekem a kommuniszl! Elég volt a gyötrelmi! Ha nem segítenek, akkor tör-

vényesen feltörjükl a munkás-örtség házá! Meglássák! *Rostás Sándor* vagyok, nem szégyellem magamat. Resz- keszen a karhatalom, mert mindenki mellettünk áll! Az SZDSZ, a Fidesz, mindenki! En is ellenzéki vagyok!

Kicsit kiabál. Kézében a Bibliát szorongatja, és büszkén mutatja a kabátjára tűzött, jól ismert „de” feliratu- vertyt. Körüldöntünk pedig tombol a szólasszabadság. Ki- sebb-nagyobb csoportokban, emelkedett hangon vitatják az eseményt.

Munka a cipőáros vállalkozás

goztak, miért nem fekszenek ki az utcára? – A kérdező olyan lendülettel érkezik, hogy majd fellök. – Megmondjám? Mert van bennük tartás! Nagydarab, egészs- séges fiatalok vagytok, és itt hempergetek a portban. Nem kell minden pénzt elinni!

– Ezeknek a fele börtöntöl- teléki – A csinos, bundás hölgy már meg is bánta, amit mondott, mert néhányan fe- nyegetően közelednek felé. – Hol van most a Hazafias Népfront, a Vöröskereszt? Dolgozni lehet és kell!

— *Mit csinálnak itt?* — kérdezem a hozzám legközelebb fekvőt.

Végigmér, megkérdezi, ki vagyok, mit akarok, aztán odakurjant a kupac közepén ücsörgő, nagydarab, barna bőrrőfőknak:

— Csöves, gyere már, nyilatkozzál!
— „Csöves” feltápáskodik, akkora, mint egy konyhaszekrény.

— Azért csináljuk ezt a kampanyt, mert hajléktalanok va-

Mach, a sikeres vállalkozó

Találkoztunk Mach Gyulával. És aki Mach Gyulát látja, annak azonnal megváltozik a véleménye. Nem akármilyen ember. Ötszázmillió ember. Az új idők embere. Ő a vállalkozó. Nem véletlen hát, hogy kíváncsi rá mindenki. Mint például az MTESZ szeniorainak tanácsa. Egy ülésen hallottak beszélni, s mint később bevallották, igen nagy hatást tett rájuk. Aztán jelentkeztek nálá, és a vállalkozó szakított is rájuk időt. Pedig még hajnali egykor is tárgyalt. A vállalkozó két buszt küldött a szeniorokért.

A Mach Művek székhelye Székesfehérvár, Váralja sor 4. Kint, a város szélén. Jelenlős területen több épület egy más mellett. Virágzó finom mechanikai üzem. Erre takarunk, keményen szol elétek minden nagyon egyet egyébként méltán büszke a tulajdonos, nem győzi hang sulyozni, elegendő, ki is ebben vállalkozó jól beszél az országban a jelenlős em

ber. Természetesen a sikeres vállalkozó. Az, aki már összekötötte, az aktív nyugati munkakapcsolat ered-

Az ebéd közben, beszélget Mach Gyula a szeniorokkal, még a sajtó képviselőivel. A vállalkozónak mindenről ha- tározott véleménye van, és nem is fél azt kimondani. Karakánul, keményen szol elétek minden nagyon egyet egyébként méltán büszke a tulajdonos, nem győzi hang sulyozni, elegendő, ki is ebben vállalkozó jól beszél az országban a jelenlős em

házakat, akkor feltörjük a munkás- őrség házáit! Meglássák! *Rostás Sándor* vagyok, nem szégyellem magamat. Resz- keszen a karhatalom, mert mindenki mellettünk áll! Az SZDSZ, a Fidesz, mindenké- En is ellenzéki vagyok!

Kicsit kiabál. Kezében a Bibliát szorongatja. És büsz- kén mutatja a kabátjára tű- zött, jól ismert „de” feliratú jel- vényt. Körülöttünk pedig tom- bol a szőlőszabadság. Ki- sebb-nagyobb csoportokban, emelkedett hangon vitá- az eseményt.

Ötven körüli, kék kabátos hölgy hajol a mágno elé.

— A lányoméknak sincs la- kásuk, egy szobában nyom- rognak négyen. En megér- tem ezt.

— Ez az! — vág közbe egy férfi. — Akik Mercédeszen tu- rikálnak, azokat kellene szá- mon kérni! Társadalmi igaz- ságosság kellene! Ne legye- nek milliósok!

— Na ne vicceljen! — kiált az úr, majd elejtem a mágnot. — Hány napot dolgoztak ezek?!

Haver, van munkád! En is dol- gozom, háromszáz órát egy hónapban! Menjen mind dol- gozni!

Egy erősebb, hajú ember ugrik közénk. — Röka vagyok, a „delisek” képviselője. Szeretnék be- leszedni, de nem kapunk munkát, mert így nézünk ki! Zúljunk, de ha az ember nem issza meg azt az üveg bort, akkor nem bírja az utcát!

— És azok a nyugodjak, akik négyven-ötven évet dol-

goztak, miért nem fekszenek ki az utcára? — A kérdező olyan lendülettel érkezik, hogy majd felök. — Meg- mondjam? Mert van bennük tartás! Nagydarab, egész- séges fiatalok vagyok, és itt hemperegtek a porban. Nem kell minden pénzt elinni!

— Ezeknek a fele börtöntöl- telé! — A csinos, bundás hölgy már meg is bánta, amit mondott, mert néhányan te- nyegeikön közelednek felé. — Hol van most a Hazafas Népfront, a Vöröskereszt? Dolgozni lehet és kell!

— Levinném őket a bányá- ba, ki se engednémi! Hetven körüli férfi veszi át a szót.

— Az ország szégyenje, hogy idejuttunk! Az egyik- nek három lakása van, a má- sik meg itt fekszik! Harminc- három évig dolgoztam a bá- nyában, és akkor másfél évi keresetemből lakást vettem.

Próbálja ezt meg ma! Rákosi kéne ide vissza! Engem is ő tanított meg dolgozni! Háromezerkét száz a nyugdí- jam! Ezért csövezek!

A tömeg nem oszlik. „Csö- ves” szerint az egész banda kommunis táboronc, főleg azok, akik a munkát emlege- tik. Lökődődés. Kiabálás mindenfelé. A „tuntek” pe- dig ezalatt „unottan” cigarett- táznak, falatoznak a koszos, pokrócokon.

Igy festett az éledező de- mokratikus szellem az aluljá- róban tegnap délelőn.

I. L. L.

Galambos Anita felvétele